

Druhé zasadnutie riadiaceho výboru

Tri mesiace intenzívnej, doslova mravenčej práce projektových tímov priniesli plody: analytická fáza je takmer na konci. Tento fakt na svojom druhom zasadnutí **23. a 24. septembra v Banskej Bystrici** konštatoval Riadiaci výbor transformačného projektu. Zasadnutie bolo tentokrát dvojdnové a trvalo po oba dni od deviatej hodiny ráno až do šiestej hodiny večer. Členovia projektových tímov prezentovali výstupy svojho snaženia, pre väčšiu názornosť často doplnené projekciou tabuliek a grafov. Konzultanti z OBf (Osterreichische Bundesforste), hlavne pán **Michael Sutter**, kládli množstvo upresňujúcich otázok, na ktoré naši odborníci odpovedali s príznačne detailnou znalosťou problematiky. Druhý z konzultantov, pán **Clemens Swatonek**, sa tentokrát obmedzil len na niekoľko otázok, keďže pred zasadnutím Riadiaceho výboru prebiehali konzultácie s členmi TPT (Transformačného projektového tímu), ktoré osobne viedol a bol v problematike zorientovaný.

Napokon však napriek všetkému Riadiaci výbor dospel k tomuto záveru: práca na niektorých analýzách bude pokračovať a budú k nej prizvaní špecializovaní konzultanti OBf (pán Sutter ich nazval „sparingpartneri“). Cieľovým termínom ukončenia analýz bude koniec októbra.

Na záver rokovania zazneli slová uznania a vďaky. Najprv z úst vedúceho Odboru transformácie, pána inžiniera Valného, ktorý spolu so svojou asistentkou, slečnou inžinierkou Gerovou, celé zasadnutie organizačne zabezpečovali. Potom si vzal slovo samotný generálny riaditeľ pán inžinier Karol Vinš. Vyslovil hlboké uznanie desiatkam pracovníkov, ktorí často na úkor svojho voľného času, svojich rodín, priateľov a záľub pracovali na tom, aby pripravili čo najpresnejšie a najúplnejšie analýzy. Konštatoval, že mal už príležitosť podieľať sa na realizácii dvoch transformačných projektov, ale až na pôde štátneho podniku Lesy Slovenskej republiky spoznal tímy ľudí, ktorí sa do práce pustili s nefalšovaným entuziazmom. Aj táto skutočnosť vypovedá o tom, že naši ľudia majú svoju prácu radi a rozumejú jej. Na záver pán Michael Sutter vyriekol slová obdivu nad tým, že naše projektové tímy boli schopné vypracovať tak podrobné a prepracované projekty (mimochodom: v priemere mala každá analýza okolo 50-strán, ale výnimkou nebola ani 90-stranová), čo u OBf trvalo podstatne dlhšie. Vyjadril tiež presvedčenie, že kvalitne spracované analýzy budú dobrou platformou pre formovanie vízie a budovanie stratégie ďalšieho postupu.

Po doplnení ďalších spolupracovníkov je aktuálne zloženie Riadiaceho výboru takéto:

Riadiaci výbor (Steering Committee)

PhDr. Ján Golian, Csc. - Ministerstvo pôdohospodárstva SR, štátny tajomník, **Ing. Miroslav Beblavý** - Ministerstvo práce a sociálnych vecí SR, štátny tajomník, **Ing. Vladimír Podstránsky, Csc.** - Ministerstvo financií SR, štátny tajomník, **Ing. Štefan Hlinka** - Železnice SR, a.s., ekonomický riaditeľ, **Dr. Ing. Ján Ďurský** - generálny riaditeľ Lesníckej sekcie MP SR, **Ing. Tibor Katocs** - generálny riaditeľ sekcie pôdohospodárskej politiky a rozpočtu MP SR, **Ing. Miroslav Hríb, PhD.** - poradca ministra pôdohospodárstva, **Doc. Ing. Roman Réh, Csc.** - generálny sekretár predstavenstva Zväzu spracovateľov dreva, **Ing. Karol Vinš** - generálny riaditeľ LSR, š.p., **Ing. Ivana Špiláková** - organizačná riaditeľka LSR, š.p., **Ing. Alexander Tóth** - ekonomický riaditeľ LSR, š.p., **Ing. Szilárd Both** - obchodný riaditeľ LSR, š.p., **Ing. Ján Štefánik** - rozvojovo - technický riaditeľ LSR, š.p.

LIGNUMEXPO & LES

13. medzinárodná výstava strojov, nástrojov, zariadení a materiálov pre drevospracujúci priemysel
6. ročník lesníckej výstavy

13th International Exhibition of Machinery, Equipment and Materials for the Woodworking Industry
6th Forestry Exhibition

Nitra, 7. - 10. 10. 2003

IV. Strelecké preteky o Pohár GR LSR Zamutov

19.9. - 20.9. 2003

Tam kde kedysi stál Zamutovský kaštieľ a kde Vás dovedie gaštanová alej vyrástol zásluhou pracovníkov OZ Vranov ojedinelý strelecký areál. V prekrásnom prostredí Slánskych vrchov, znásobený nevídaným počasím v dňoch 19. - 20. septembra sa uskutočnil IV. ročník streleckých pretekov o pohár GR LSR.

Ani najlepší režisér by nebol lepšie „rozlosoval“ poradie jednotlivých disciplín, pretože doslova, až posledné „holuby“ na batérii rozhodovali o celkových víťazoch v jednotlivcoch i družstvách.

Celé preteky boli precízne a dokonale pripravené, takže sa nevyskytli žiadne rušivé javy.

Preteky prebiehali v celkovej pohode a veľmi priateľskej atmosfére aj keď súťaživosť bola obrovská.

Kolektív OZ Vranov na čele s obetavým riaditeľom Ing. Martinom Strmeňom urobil doslova všetko, čo súťažiacim i hosťom na očiach videl. Samozrejme za účinnej pomoci sponzorov, s ktorých najmä zástupcovia firmy Husqvarna pripravili nielen vhodné prostredie, ale aj hodnotné ceny pre súťažiacich.

Strelecký areál by si zaslúžil, aby s tu konalo viacej takýchto podujatí, ale aj to dnešné určite prispelo k propagácii tohto areálu. Potrebuje ešte nemalú finančnú pomoc, ale tá sa istotne nájde, aby takýchto pohodových a užitočných podujatí sa tu konalo čo najviac.

Všetci prítomní si sľúbili stretnutie na V. ročníku o pohár GR LSR.

Aby poďakovanie bolo úplné nesmieme zabudnúť na zbor rozhodcov na čele s Ing. Jánom Liškom s KÚ Košice. Treba otvorene povedať, že tento zbor ani nemal ťažkú robotu pretože preteky (a terče) pripravil tak dokonale, že všetko ostatné už zariadili strelci presnou muškou a istou rukou. Dokonalá príprava potvrdila staré „ťažko v príprave ľahko v boji“.

Text a foto : Ing. Hiki

Výsledková listina IV. ročníka streleckého preteku o Pohár generálneho riaditeľa podniku

Poradie	Meno strelca	Názov	Vylosované		Strelecká disciplína (body)							Spolu body
			skupina	číslo	Smec	Liška	Diviak	Bež. diviak	Oblúk	Vys. veža	Batéria	
1.	SOLNICA Igor	SMOLENICE	C	3	94	78	94	80	95	100	88	629
2.	KRCHŇAVÝ Peter	LEVICE	H	3	95	97	80	89	100	100	64	625
3.	KELECSENYI Juraj	LEVICE	G	5	95	81	92	83	75	100	88	614
4.	KULTÁN Jozef	ČADCA	A	1	96	97	98	81	95	90	56	613
5.	Ing. KURIC Ján	POVAŽ. BYSTRICA	A	4	97	80	83	85	80	100	84	609
6.	PODOLAN Štefan	TRENČÍN	D	2	88	87	95	80	85	90	76	601
7.	Ing. MOLNÁR Anton	PALÁRIKOV	A	5	97	88	91	50	100	100	72	598

Poradie	Názov org. jednotky	Meno strelca	Vylosované		Strelecká disciplína (body)							Spolu body	
			skupina	číslo	Smec	Liška	Diviak	Bež. diviak	Oblúk	Vys. veža	Batéria	Jedn.	Družstvo
1.	LEVICE	KELECSENYI Juraj	G	5	95	81	92	83	75	100	88	614	1239
		KRCHŇAVÝ Peter	H	3	95	97	80	89	100	100	64	625	
2.	ŽILINA II.	Ing. SIVČAK Miroslav	C	6	98	94	95	85	85	80	52	589	1185
		Ing. ĎURČÍK Jaroslav	D	6	91	94	96	87	80	100	48	596	
3.	SMOLENICE	SOLNICA Igor	C	3	94	78	94	80	95	100	88	629	1181
		JAKUBIČKA Jozef	H	2	86	93	95	66	70	90	52	552	
4.	PALÁRIKOV	Ing. MOLNÁR Anton	A	5	97	88	91	50	100	100	72	598	1180
		BUDA Dušan	D	3	96	76	83	52	95	100	80	582	
5.	ČADCA	Ing. ŠURINA Peter	A	3	95	75	93	85	85	80	52	565	1178
		KULTÁN Jozef	A	1	96	97	98	81	95	90	56	613	
6.	TRENČÍN	SCHAEER Vladislav	C	5	90	82	76	70	65	90	88	561	1162
		PODOLAN Štefan	D	2	88	87	95	80	85	90	76	601	
7.	KRIVÁŇ	LEKĚN Miroslav	F	6	95	91	55	76	80	90	84	571	1119
		ČEMERIČKA Ján	E	4	88	70	69	71	90	80	80	548	

O najkrajší poľovnícky príbeh

Otvárame súťažnú rubriku o najkrajší poľovnícky príbeh. Začíname dnes nesúťažným príspevkom od nášho spolupracovníka.

Zasielajte nám Vaše skutočné i vymyslené poľovnícke príbehy (bez poľovníckej latiny, alebo len minimum). Čitatelia rozhodnú po roku, ktorý príbeh je najkrajší, a ten bude odmenený hodnotnou cenou.

Pred jeleňou rujou

Možno najkrajší poľovnícky zážitok sa viaže k mojím poľovníckym začiatkom. Ono je to aj prirodzené, že v začiatkoch sú tie zážitky viacej prežívané, sú emotívne. Mladý človek je pozornejší a vnímavejší.

Bol začiatok septembra, najkrajšieho poľovníckeho mesiaca, pred jeleňou rujou. Dostal som pozvanie od dobrého priateľa na pomoc pri plnení plánu lovu srnčej zveri. Bolo treba do plánu uloviť srnca druhej vekovej triedy.

Poľovný revír som dobre poznal a hoci som ešte nebol veľmi skúsený, priateľ, vedúci lesnej správy mi tak dôveroval, že ma do revíru poslal samého. Možno sa to nemá tak robiť, ale on mal samé neodkladné záležitosti, plán bolo treba naplniť a tak ma poučil, čo a ako, a najmä mi vytýčil trasu. Vyziehol ma na koniec doliny, odkiaľ som mal poľovať po vrstevnicovom chodníku, ktorý prechádzal cez viaceré rúbane a lúčky, kde bol predpoklad, že sa tam bude zdržiavať srnčia zver, aj keď po srnčej ruji je tiež už poľovať na srncov dosť zložité. O niekoľkých srncoch v tejto lokalite vedúci lesnej správy vedel a osobitne ma upozornil na ich stanovišťa.

Pred zotmením spomenutým chodníkom prídem na Blatá, kde je posed, na ktorom mám pokračovať v love tým, že počkám na diviaky, keďže je len dva dni pred splnom mesiaca.

Keď už raz máte takéto možnosti pred sebou, ste sám v celej doline, obklopený nádhernou jesennou prírodou, ktorá sa začína zahalovať do pestrofarebných šiat, je príjemne, nie veľmi teplo, ale vôbec nie zima, ani veterno, čo si ešte ako začínajúci poľovník môžete priať?

No áno, v čase, keď píšem tieto riadky je to už iné, ako sa hovorí, človek je niekde celkom inde. Toto je dnešný pohľad, ale ako mladý človek som istotne bol viacej v strehu, čo sa kde ukáže a nádherné jesenné farby som vnímal menej. Vtedy som zrejme premýšľal ako mladý človek, ktorý toho veľa neprežil : keby tak prišiel srnec, ulovím a vyvrhnem ho, potom pod posed by mohol prísť taký poriadny kančisko, možno taký do dvesto kil, s medailovými zbraňami, no a ešte aj nejaká tá škodná.

Tak už to v živote chodí, mladý človek chce toho veľa a naraz, život ho potom zvyčajne v tomto rozlete pribrzdí.

Pomaly som vykračoval chodníkom, všade bolo ticho. Lístie ešte nepadalo zo stromov v takom množstve, aby šuchotalo a tak som postupoval obozretne a ticho. V rúbaniskách sa semtam v diaľke mihol červenkastý tieň, bola to srna so srnčatom alebo dvomi, raz zaľakal srnec. Na dostrel však nebolo nič. Chvilkami som postával a na Blatá som prišiel naozaj na doraz, pred zotmením. Usadil som sa na posede. Trochu unavený, dobre mi padlo všetko, čo sa nachádzalo v ruksaku. Ubúdalo z neho všetko takým tempom, akoby som nejedol viacej dní. Taká poľovnícka vychádzka je asi ten najlepší kuchár na svete.

Spoza vysokého lesa vyšiel mesiac, pozorne som sledoval celú lúčku pred sebou, najmä kalisko v pravom rohu lúčky, tesne pod starými bukmi. Mesiac intenzívne osvetľoval túto nádhernú scenériu. Všade bolo ticho.

To neskutočné ticho, keď sa ani lístok nepohne, práve v tom smere, v bukovej hore za kaliskom zrazu prerušil zvuk, ktorý ma zneistil, keď už sa rovno nepriznám, že vydesil. Odrazu, akoby niekto hodil klát dreva na druhý. A vzápätí znovu. Proste ozývali sa nárazy klátov dreva na seba.

Ako mladý poľovník som bol presvedčený len o jednom - niekto si tu ukladá nakradnuté drevo. Dostal som aj strach. Nie z toho, že je tu niekto cudzí, ale najmä z toho, že by som mohol toho človeka ohroziť zbraňou, hoci by som bol akokoľvek opatrný. V tej chvíli vás akosi nenapadne, že zver aj tak nemôže prísť, keď je v blízkosti človek, ktorý sa správa hlučne.

Ukladanie dreva prestalo, aby vzápätí začalo s ešte väčšou intenzitou.

Čo teraz robiť ? Zísť z posedu a ísť sa tam pozrieť, zostať ticho sedieť a čakať, alebo utekať za správcom na dohovorené miesto pri chate na Bukovine ? Všetka pohoda z poľovačky bola razom preč.

Ukladanie dreva pokračovalo s prestávkami, žiadny iný zvuk sa po celý čas neozval a ja som sa stále nevedel rozhodnúť. Sedel som na posede ako prikovaný, jedlo nedojedené. Čo všetko sa môže stať? Ved' Janko ma uisťoval, že tu má poriadok a v doline, keď on raz zavrie rampu, nebude okrem mňa živej duše. A tu mu pod nosom kradnú drevo, za mesačnej noci a ešte si to ukladajú s patričným zvukovým efektom.

Keď som už bol poriadne vystresovaný, pôvod nárazov „dreva na drevo“ sa vysvetlil celkom prozaicky úplne sám. Na mesiacom osvetlenú lúčku vyšla črieda vysokej zveri - štyri jelenice a dve jeliencatá. Práve v mieste, odkiaľ vychádzali zvuky. Toto som už chvíľu vôbec nechápal a všetko sa vysvetlilo, keď na lúčku vyšli dva jelene, zrejme mladé, obehli čriedu holej zveri, postavili sa proti sebe a narazili do seba parohami. Teraz mi to svitlo - predzvesť jelenej ruje. Dialo sa to však bez akéhokolvek zvukového efektu, ktorý by ste pri ruji očakávali a ktorý som už aj ja tak dôverne poznal z predchádzajúcich rokov. Mladé jelene takto začínajú jeleniu ruju. To viem teraz, preto sa len potvrdilo a potvrdzuje, že človek sa má učiť celý život.

S Jankom sme pri stretnutí povedal, že ruja je neďaleko a nemám byť prekvapený, keď začujem už aj ojedinelé „zamrknutie“, ale že sa ruja takýmto spôsobom môže prejavíť som si zrejme z literatúry nezapamätal.

Uľavilo sa mi tak, že to ledva vydržal posed, taký kameň mi padol zo srdca. Bolo to nádherné divadlo. Vydržal som ho pozorovať veľmi dlho, ved' dohovor bol jasný, vydrž čí najdlhšie, a na chatu príd až potom, keď nevydržíš dlhšie.

Vydržal som teda pozorovať začiatok jelenej ruje, očarený tým nádherným zážitkom. Mladé jelene sa už vôbec nepopásali, ako holá zver, len sa do nekonečna naháňali po lúke a stávali sa stále znovu a znovu proti sebe. Bolo to nádherné, nezapomenuteľné a neopakovateľné divadlo.

- jh -

26 dní v znamení polmesiaca

1.

Výstup na Ararat som si vpísal do plánu životných cieľov kedysi na konci detstva. Možno to bol vtedy vplyv Dänikenových „Spomienok na budúcnosť“, kde populárny autor tvrdil, že na svahoch tohoto kopca boli nájdené 6000 rokov staré zvyšky dreveného trámu, ktorého tvar pripomínal lodný kýl. Vraj biblický Noe a jeho slávna archa... Tak či tak, bol to vtedy skôr sen ako plán. Turecko patrilo do iného sveta a ja som celkom úprimne veril, že do toho horšieho...

Všetko však má svoj čas. Ten nás prišiel pred dvomi rokmi, keď Turci začali výstupy na Ararat povoľovať. Ich ambasáda v Bratislave sa však ukázala ako ťažký oriešok. „Musíte čakať!“ znela dlhé mesiace veta, ktorej tón nedával veľa možností pokračovať v diskusii. Ale – dočkali sme sa! Dokonca dupľovane. Z Ankary sme dostali priame pozvanie vysokohorskej federácie a dva dni pred odchodom nám pani veľvyslankyňa oznámila, že nám Turecko udelilo mimoriadne výstupové víza. Spolu s Ivanom Snopkom, programátorom zo Žiliny, ktorý na bicykli už obišiel kus sveta a zastal na nejednom končiari, sme sa tak koncom augusta ocitli v Dogubeyazite, orientálnom mestečku, ktoré leží neďaleko kýženého kopca.

Výstup na Ararat (5.165 m.n.m.) trvá tri dni. Z vyprahnutej roviny stúpame cez pastierske osady. Všade len sucho a spraš. Čo to vlastne tie ovce a kozy popásajú? Každý kamenný dom je tu obklopený tehličkami zo sušeného trusu. Nerastie tu jediný strom, trusom sa bude

v zime kúriť. Cestou hore sa osady i chodníky strácajú, pribúda balvanov a hlbokých roklin. Nocujeme vo výške 3.200 m, v tábore, ktorý sa nazýva Yesil – Zelený. Asi preto, že tu rastie niekoľko trsov trávy. Druhý deň je okolo nás všade už len kameň. Večer pred záverečným výstupom nám snehová víchrica láme stan, ktorý sme nestihli v skale poriadne upevniť. Hrmí. Úprimne sa bojíme. Ráno nás budí hukot

kamennej lavíny. Vlastne nebudí, lebo o spánku sa vo výške 4.200 m nedá veľmi hovoriť. Bolí ma hlava. Rozprávame sa o rodinách. Aj o šesťdesiatich hrozivo vyzbrojených vojakoch, ktorí nás sprevádzali až do prvého tábora. „Nie, pane, žiadni Kurdi, to len ak by horskí teroristi...!“ Na vrchol vyrážame ráno o štvrtej. Svetlá „čeloviek“ sa opierajú o čierne čadičové balvany, chodníka takmer nevidieť. Očakávané problémy s dýchaním napodiv neprichádzajú. Spolu s východom slnka vstupujeme na vrcholový ľadovec. Na kritických miestach sa naväzujeme na fixné laná. Pár minút pred deviatou sa mi do očí tlačia slzy. Nie, nie je to od mrazu, ani vetra. Sen sa stáva skutočnosťou. Vidíme slnkom zaliate údolia Turecka, Arménska i Iránu. Aj takto vypadá šťastie. Fotografujeme sa s tureckými priateľmi, so slovenskou vlajkou i s podnikovou vlajčkou. Cesta nadol nám trvá dva dni a končí v dedinke Elikoy (20 ľudí, 2 domy, 1 prameň vody a aleja 30 mladých topoľov). Z korby nákladniaku vytrvale sledujem vzdalujúci sa kopec. Magická hora. Informácia o tom, že sme prví Slováci, ktorí na ňu vystúpili v nás vyvoláva márnivý pocit výnimočnosti. No, ktovie...

Tu niekde mala podľa mojich pôvodných predstáv cesta pomaly končiť. Nie však podľa Ivana. „Dáme toľko peňazí za letenku a nepoznáme Anatóliu!“ Má pravdu. Vibramy, mačky a cepín vymieňame za horské bicykle, ktoré sme si doviezli so sebou. Začína sa dlhá púť, ktorej teraz, po jej ukončení, zazlievam iba jedno – zážitky, ktoré priniesla

zatieňili aj radosť z výstupu na Ararat!

Na bicykloch si odkrútime v najbližších dňoch 950 km. Občas nás zvezie niekto stopom, nechýba cesta loďou i na osloch. Kúpeme sa v najväčšom Tureckom jazere Van, ktoré mení farby, podobne ako oči slávnej vanskej mačky. Jazero je silne zásadité, žije tu preto len jeden druh ryby. Vanské múzeum uchováva nepekné relikvie z turecko – arménskeho vyvražďovania na začiatku XX. storočia, ale aj oveľa krajšie exponáty s klinovým písmom Urartskej ríše, ktorá tu prevládala v 9. storočí pred n.l.

Popri seldžuckých cintorínoch vytlačáme bicykle na sopku Nemrut Daghi. Jej kráter s priemerom 7 km sa vypína do výšky 3200 m. Dole sú nádherné jazerá. Tu mali nakrúcať Winnetua! V studenom jazere plávame, v horúcom vykonávame celkovú hygienickú očistu. Už bolo treba...! Keby takýto kút existoval u nás, bude chránený šiestym stupňom ochrany prírody! Tu však ani tabuľka. Iba tábor nomádov a ich stáda. Pri zaspávaní máme nad hlavou hviezdnu oblohu ohraničenú ostrou kružnicou krátera. Teda, takýto baldachýn nemajú v žiadnom „hiltone“ na svete...

Diyarbakir je neformálne hlavné mesto tureckého Kurdistanu. Údajne najstaršie žijúce mesto sveta. Jeho mohutné 15 m vysoké a 3 m široké hradby sú vraj spolu s Čínskym múrom jedinými stavbami viditeľnými z Mesiaca. Mesto sa za posledných 10 rokov nechtiac prudko rozrástlo. Obyvatelia vojnou zničených kurdských dedín tu našli nútený domov. Vzťah Kurdov a Turkov je veľmi komplikovaný. Riešenie v podstate neexistuje. V Turecku niet reálnej sily, ktorá by podporila kurdské nároky. Investovalo sa tu už priveľa. Je tu aj ropa. Napriek nedávnej krvavej minulosti sa však počas celej cesty nestretávame ani s náznakom ohrozenia. Pred cestou cez Kurdistan nás vystríhali turistické brožúry, ale aj samotní Turci, ktorí väčšinou túto časť svojej krajiny ešte nikdy nenavštívili. Keď som sa pred časom spytoval majiteľa cestovnej kancelárie Natourturist, pána Lehotského, špecialistu na netradičné

zájazdy do celého sveta, či neplánuje cestu na Ararat, povedal mi, že do tak nebezpečnej oblasti nemá odvalu. Ako to však už býva, pravda je úplne opačná! S takým záujmom a podporou, akú tu nachádzame sme sa ešte v živote na cestách nestretli. Je úplne jedno, či ide o Kurdov či Turkov. Všetci sú neuveriteľne láskaví. Ak niečo potrebujeme, tak nám to donesú, ak niečo hľadáme, tak nás tam odprevadia. Je to ešte turistami nepokazený svet. Napokon, za celý čas sme vo východnej Anatólii cudzincov stretli jediný raz - švajčiarsku dvojicu, tiež na bicykloch.

Cesta pokračuje. Vďaka bicyklom máme s krajinou a najmä s jej ľuďmi výborný kontakt. Spoločné raňajky z obrovského taniera v kruhu rodiny na brehu Tigrisu, či večera a nocľah na streche pohostinného domu (všetci tam v tej horúčave spávali vonku) neďaleko Eufratu, patria k zážitkom, ktoré žiadna cestovka nemôže ponúknuť. Dve slávne rieky nespomínam náhodou. V tejto kolíske civilizácie boli totiž kedysi lesy. Dnes po nich niet ani stopy. Naše ovešané bicykle sa v páľave pohybujú len pomaly. Nikde tu niet tieňa. Celé kilometre ani kričiek. Strašné, naozaj!

Malebné mestečko Hasankeyf, ktoré vypadá ako filmová kulisa pre biblický príbeh, sa má podľa našich informácií už čoskoro stratiť pod vodami novej priehrady. Miestni nás však ubezpečujú, že je to už inak. Pod tlakom svetovej mienky zmenila turecká vláda svoj radikálny postoj. Chvalabohu, zničiť tento klenot by bolo naozaj neodpušiteľné. Nečakaný útok psov neďaleko Hasankeyfu je však najhorším zážitkom celej cesty. Nepochybne som tu dosiahol svoj traťový cyklistický rekord... Terasovitý Mardin pri sýrskych hraniciach je už viac arabský, ako turecký. Keď si na trhu v Sivereku kupujeme a dávame uviazť šatky „a la Arafat“, zbiehajú sa okolo nás desiatky ľudí. Vlastne jediným problémom našej cesty je, že všade sa chce každý fotiť, ponúknuť nás čajom, zistiť čo sme zač. Ľudia nás pozývajú domov i do práce. So starým mlynárom obdivujeme jeho technologické kráľovstvo. V kamennej pekárni rozpálenej suchou zemiacovou vňaťou dostávame priamo z pece horúce bochníky. S potešením zisťujeme, že v tej vyhni nie všetky sympatické mohamedánky vydržali byť zahalené podľa požiadaviek islamu... S roľníkmi nastokávame po večeroch na ostré ihly tabakové listy. Študenti chcú všade

trénovať angličtinu, mnoho krát denne vysvetľujeme z kadiaľ sme a kde všade sme už boli. Vo vreckách sa nám kopia desiatky adries. Pozornosť, ktorú vzbudzujú naše jednoduché horské bicykle s dvomi nosičmi a šiestimi kapsami je miestami nepochopiteľná. Trocha mi to pripomína domorodcov obštávajúcich Tatraplán Zigmunda a Hanzelku na čiernobielych obrázkoch „Afriky snov a skutočností“. Najviac zo všetkého však precitujeme ľudskosť a prirodzenosť Kurdov i Turkov. Navyše štedrosť s akou nás ponúkajú melónmi, figami i hroznom vážne naruša mienku o výnimočnosti slovenskej pohostinnosti. Nachádzame tu však aj štedrosť ducha. Na stenách príbytkov sú okrem textov z Koránu aj verše básnikov. „Chcel by som mať moc vštepiť pri narodení do srdca všetkým deťom sveta slovo láska. Aby potom rástlo celý život s nimi...“ hovorí jeden z nich. Priateľský majiteľ tohto textu zdôvodňuje jednoduchosť svojho bytu Ghandyho výrokom: „Žijem skromne, aby som umožnil žiť aj ostatným.“ Asi to nie je náhoda, že si obidvaja s Ivanom spomenieme na niektoré naše domáce neskromnosti...

Opúšťame východnú Anatóliu a s ňou aj dobrodružnú časť Turecka. Čakajú nás svetoznáme sochy na hrobke kommagenského kráľa Antiocha vo výške 2.150 m.n.m., bizarná Kappadóкия so skalným skanzenom v Göreme, podzemným mestom v Derinkuyu i kaňonom v Ihlare. Je tu všade krásne, presne tak, ako sme to videli vo farebných katalógoch, ale už to nie je ono. Motajú sa tu turisti z celého sveta. Rýchlo preč. V Ankare si nemožno odpustiť návštevu Atatürkoveho mauzólea, ktorého kult je v Turecku všadeprítomný. Konštatujeme, že Múzeum Anatských civilizácií získalo titul Európske múzeum roka zaslúžene. Internetový priateľ Turgut, profesor z Ankarskej univerzity, s ktorým

2.

sa prvý krát osobne stretáme, nás prekvapuje informáciou, že nás už obidvoch videl - turecká televízia priniesla o našom výstupe na Ararat reportáž. Cestou na Ankarské letisko nás predbieha policajná kolóna sprevádzajúca čierny mercedes s číslom 0001. Pre túto láskavú krajinu je viac ako príznačné, že nás nevytláčajú z cesty, ale - kývajú nám. Na palubách Turkey Airlines alkohol ani bravčovinu zo známych dôvodov nepodávajú. Napriek tomu mi po obede z úst vybehla trocha roztopašná požiadavka - mohol by som dostať pohárik koňaku? To, že sa o chvíľu v chodbičke boeingu vznášala tácka s dvomi obrovskými whiskami s ľadom, nás už prekvapilo naozaj len trocha...

Cestou zo Schwechatu do Bratislavy naposledy preveruje našu výdrž silný protivietor. Nech! Tých 26 dní v znamení tureckého polmesiaca nám už z hláv neodveje...

Dovolenkový pozdrav všetkým čitateľom LESNÍKa posielam
Ján Mičovský
 Ankara - Banská Bystrica

3.

Foto: Ivan Snopko

Foto 1: LSR na vrchole Araratu
 Foto 2: Prví Slováci na Ararate
 Foto 3: Kurdska šatka sa osvedčila lepšie ako šiltovka

Návšteva z Poľska

O vzájomnej úzkej spolupráci, výmenne skúseností medzi lesníkmi zo Slovenska a Poľska svedčí aj návšteva 45 lesníkov z Lodže v dňoch 3.- 4. septembra tohto roku na OZ Čierny Balog a OZ Topolčianky. Na Čiernom Balogu si poľskí lesníci so záujmom prezreli budovaný a nedávno otvorený lesnícky skanzen vo Vydrovskej doline, kde ocenili úsilie LSR o zachovanie tradícií a exponátov pre budúce generácie. Prezreli si Dobročský prales a lesnou železničkou prešli celú trasu do Hronca.

V Topolčiankach ich zaujala škôlka okrasných drevín a malý zámok, ktorý je v rekonštrukcii.

Navštívili tiež Zubriu oboru a veľkoškôlku Hladomer.

Aj táto návšteva a diskusia pri všetkých objektoch potvrdila blízkosť a totožnosť lesníckej problematiky na oboch stranách spoločnej hranice, ktorá po vstupe do EÚ už nebude mať žiadne opodstatnenie.

Text a foto : Ing. Hiki

Jubilanti medzi nami

SEPTEMBER 2003

Životné jubileá

50 rokov

Daniela Žákovičová, nar. 23. 9. 1953, SOR – mzdová účtovníčka – OZ Smolenice • **Jozef Jančovič**, nar. 9. 9. 1953, VLO na LS Predajná – OZ Slovenská Ľupča

60 rokov

Dušan Pribila, nar. 9. 9. 1943, STV – fažbár na LS Gbely – OZ Šaštín Stráže • **Vladimír Vicen**, nar. 18. 9. 1943, VLO na LS Stupava – OZ Šaštín Stráže • **Stanislav Pindiak**, nar. 24. 9. 1943, STV – fažbár na LS Tisovec – OZ Rimavská Sobota • **Ján Vrbjar**, nar. 21. 9. 1943, VOR – oblastný kontrolór GR – GR BB

Odchod na starobný dôchodok

Ján Vrbjar, nar. 21. 9. 1943, VOR – oblastný kontrolór GR – GR BB

Ing. Helena Turská

II. Letné športové hry Sigord 28.8. - 29.8. 2003

V dňoch 28.8. - 29.8. tohto roku sa v krásnom prostredí Slánskych vrchov za nádherného počasia uskutočnili **II. Letné športové hry LSR** s účasťou viac ako 110 športovcov takmer zo všetkých OZ.

„Takmer“ používame zámerne pretože organizátorov mrzí, že napriek ich úsiliu 4 OZ nevyslali ani jedného svojho zástupcu.

Otvorenie hier za účasti organizačnej riaditeľky p. Ing. Špilákovvej bolo impozantné, nechýbali trubači ani mažoretky. Potom sa už rozbehli súťaže. V behu so strelbou najväčšie problémy spôsobovali horúčava aj keď časť behu absolvovali pod korunami stromov. Najväčší záujem divákov pútal po oba dni nohejbal, kde sa aj mohutne povzbudzovalo. Záujem však neutíchala ani o technické disciplíny -

pilenie dreva na čas, hod polenom, či sekacie na presnosť.

Večer riaditeľ OZ Prešov p. Ing. Teodor Vaverčák zapálil vatru len symbolicky vzhľadom na suché počasie a opatrenia prijaté v lesoch proti požiarom. Náladu však „zapálil“ výbornú čomu prispela skupina Žobráci a pridali sa svojim spevom a hrou na hudobné nástroje aj samotní účastníci.

Letné športové hry boli vzorne pripravené, za čo patrí poďakovanie celému kolektívu OZ Prešov na čele s Ing. Vaverčákom, sponzorom :

HTC - HT computers, a.s. Bratislava -
pobočka Banská Bystrica
ZZV pri LSR, š.p. Banská Bystrica
ORVEX, s.r.o.
Vydra (Iuventia Bratislava) Čierny Balog

Ďuriš Nitra
MINOLTA Slovakia
MINAS Slovakia, s.r.o.
Marek Suchanovský
HUSQVARNA
MUKATES Poprad
BUKÓZA HOLDING, a.s.
Lesy SR, š.p., generálne riaditeľstvo
Banská Bystrica
PB Lubricans, s.r.o. Bratislava
GRUBE Zvolen
STÉLIA Košice, s.r.o.

a celému organizačnému štábu.

Hodnotné ceny od sponzorov, medaily a diplomy odovzdala víťazom p. Ing. Špiláková, Ing. Vaverčák a p. Suchanovský.

Text a foto : Ing. Híkl

STRELECKÝ PRETEK O POHÁR RIADITEĽA OZ ČADCA

OZ Čadca so sídlom v Krásne nad Kysucou dňa 6.9. 2003 na strelnici v Zákopči usporiadal strelecký pretek „O pohár riaditeľa OZ Čadca“.

Akcie sa zúčastnilo 10 trojčlenných družstiev. Najlepšie bolo družstvo Rgo Čadca pred LS Stará Bystrica a Slov Forest Dohňany.

V jednotlivcoch vyhral Jozef Kultán z LS Stará Bystrica pred Pavlom Liskom z Rgo Čadca a Miroslavom Fajthom z Poľana Prosté.

Sponzormi súťaže boli: OZ Čadca, fa Margita, Ing. Zatlukal, ZV OZ Čadca, Miroslav Klieštik, Slov Forest Dohňany, UNICOM Kysuce - Raková, fa EKO.

Na základe pozitívnej odozvy všetkých zúčastnených veríme, že OZ Čadca založil tradíciu streleckých a v ďalších rokoch bude v tejto tradícii úspešne pokračovať.

DNI SV. HUBERTA VO VYCHYLOVKE

Dňa 13.9.2003 poriadala Regionálna organizácia SPZ Kysúc v spolupráci s Kysuckým múzeom a OZ Čadca v skanzene na Vychylovke „Deň Svätého Huberta“.

Viac ako 600 návštevníkov si prišlo pozrieť, čo pre nich poľovníci pripravili. Prvýkrát na Kysuciach bol tento deň organizovaný ako samostatná akcia pre poľovnícku i nepoľovnícku verejnosť.

Aj keď privítanie zahraničných hostí z Poľska a Čiech bolo o 13,00 hodine, už od 9,00 hodiny začal rozvoniat v siedmich kotloch súťažný guláš. Počas celého dňa si takmer všetci návštevníci vyskúšali strelbu z ozajstných zbraní na asfaltové letiace terče a neobišli ani výstavu „Šelmy Kysúc a ich ochrana“.

Ozajstnou perlou celého dňa bola „Svätohubertska omša“ pri kaplnke nad zastreleným jelenom. Omša v prírode pri zvukoch lesných rohoch a speváckeho zboru celebovaná kňazom - poľovníkom bola nezabudnuteľným zážitkom.

Orly, sokoly, krkavce a ďalšie dravce predstavili návštevníkom podujatia sokoliari. Na záver podujatia bola vyhodnotená súťaž o najlepšie poľovnícky guláš. Družstvo OZ Čadca skončilo na čestnom 2. mieste.

LESNÍK, časopis štátneho podniku

Lesy Slovenskej republiky Banská Bystrica

Redakčná rada: Ing. Ivana Špiláková, *predsedkyňa*,

Ing. Ján Kovalčík, CSc., Ing. Ján Mičovský, CSc.,

František Suchanovský, Ružena Vaňousová, Mgr. Peter Gogola

Náklad: 1000 výtlačkov

Adresa redakcie: Námestie SNP č.8, 975 66 Banská Bystrica

Tel.: 048/434 42 07, Fax: 048/412 59 04;

Zodpovedný redaktor: Ing. Jozef Híkl, www.lesy.sk; e-mail: hikl@lesy.sk

Grafická úprava a tlač: Ústav pre výchovu a vzdelávanie pracovníkov lesného a vodného hospodárstva vo Zvolene, Sokolská 19, 960 50 Zvolen